

LESI ZOLTÁN

Hangyák

Megetted a hangod, olyan kicsi lett,
mint a hangyák, tudod, ahogy jöttek
a hasra esett zsíros kenyérre. Te nem
kértél belőlük, mert túl feketék.

Csak az fájt, amikor rámásztak a kislapátra,
pont arra, amivel a titkomat rejtettem el.
Neked se mondom meg. Majd ha együtt
fürdünk és megmutatod a puncid, amin

én is kijöttem. Ketten leszünk, és nem
harcolok, elfektetett katonáim csak
nézők. Fürdetés közben mesélsz, figyelni

akarok, de olyan szép piros neked ott.
Ígérd meg, hogy nem mondd el senkinek,
de én csak egy hangyányit tudnék szülni.

Nem repül

Tessék a sajátom, ez már nem repül,
de tudom neked így is jobban kell,
mint fütty a madárnak. Hallgasd
a hasából a hang úgyis csak kitalál,
hiába fogom a csőrét. Nem repül el,
még olyan pici, az öklöm se
nagyobb. Kezembe adták,
és tudom, hogy nem szabad,
de szorítom és sírok, mert meghal,
nem értik, pedig piros a tenyerem.
Belül nem énekel, de simogat.